

Fredmans Epistel

rörande Ulla Winblads flykt.

Wär Ulla låg i sängen och sof
 Med handen under öra,
 Och ingen mer än Krögarn fick lof,
 På nyckelhålet röra.

Utan för Krogen, Bror!

Var det så tyst som om natten;

Intet öl fanns, om du tror,

Nej knapt en droppa watten.

Tyst på så så nöjd och gwick

Kring sängen gubben wandra,

Tog på täcket, log och gick,

Och hwiska wid de andra.

Ulla snarka
Frös och sparka;
Täcket öfwer hufvud drog;
Kropp inunder
Med ett dunder
Wände sig och log.

2.

Regnbågen wid en glimmande flur
På fönster-rutan glittra;
I talet på sin pinne i bur
Re'n Krögarns hånpling qvittra;
Wid Zephirens ljufwa flått
Fönsterna darra på haken;
Ulla bles ur sömnen wäckt,
Men kunde knappt bli waken,
Af och an hon lasta sig,
Och swängde kring med armen;
Gret i sömnen bitterlig,
Och klöste sig i barmen.

En hon skratta,
En hon fatta
I Sångstolpen och i stoln;
Tog fram stona,
Och på rona
Kn ppte under skjoln.

3.

För Spegeln Ulla stänkte sin barm;
Med win och rosen-watten;
Se'n knöts ett pärlband kring hennes arm;
Och flor kring schäfer-hatten.
Liksom när på Paphos ö

Kärleks-Gudinnan uppröfnar;
Allting tycks i wällust dö,
Och sorgen blott man saknar;
Likså Krögarn mer och mer
Af ångst och wällust stamma;
Då wär Ulla satt sig ner
Att sina lockar lamma.

Folk och nåring
Och förtåring

Glömde gubben i sitt qwal,
Debitorer
Creditorer,
Majs-hus och Fiskal.

4.

Kring Ullas hjässa pudrad och grann
Nu flögo trenne Gracer;
Eutheren slöng och kärleken brann
Bland lockar, flor och gazer;
En Zephir mot spegeln flög
Fram med en örslef och spada;
Och en änn' sin wällust smög
I lockar och pomada;
Med en tång en Cupidon
I spisen satt och flåsa,
Brödd' en änn' i wredgad ton;
Höll på ett eldhol blåsa.

Lekar, löjen,
Qwal och nöjen,

Elifsta präktigt om hwarann;
Krögarn blunda
Mer han grunda
Mer hans hjerta brann.

5.

En ångla-hy, en leende mund,
 Ett blottadt bröst af wäda,
 Åck! himmel, åck! hwar tina och stund
 Nytt paradys beväda;
 Men af all naturens prast,
 Hjertat till wållust och plåga,
 Rösde måst sin lifswa makt
 Twå ögons wackra låga.
 Säg hon upp, förtjustes allt,
 Och blunda hon med öga,
 Rördes blodet warmt och kallt,
 Med suckar till det höga.

Waken tunga
 Till att sjunga
 Och en röst så klar och klar,
 Och så böjlig,
 Fins omöjlig;
 Det sad' Krögars-sar.

6.

Nes alldrig såg man Krögarn så satt,
 Så klar, en peine och nyter;
 Kring Ullas ben på stoln der hon satt,
 Han strumpebandet knöter;
 Drog på skon, och af och an
 Smorde med borsten på lådret;
 När hon jäska, jäska han
 Med näsan högt i wådret;
 Hennes hals en rutig duk,
 Af brandgult silke hölsde,
 Och dess barm så hwit och mjuk
 De yra lufkar böljde;

Håret hängde
 Och sig slängde
 Uti mörka buklar fritt;
 Tröjan spänder
 I små ränder
 Skifta rödt och hwitt.

7.

Wår Ulla tog sin ljusblå salopp
 Med Pontak öfwerlagen,
 Sprang in i krogen, sollde en kopp
 Med sin likör för magen;
 Socker-skorpan till sin sup
 Säg man den sköna nu bryta;
 Astrild brann i glasets djup,
 Och Bacchus på dess yta.
 Nu fick allt en ny natur,
 Ny frihet, lust och lycka,
 Från en rik med silfwer-ur
 Till Liggarn wid sin krycka.

Ullas miner,
 Ol och wines
 Ge en Guda-frögd. Gutår!
 Slikt herberge
 Ej i Sverige
 Fås på många år.

8.

Men himmel åck! hur bytes allt om!
 Wåst Ulla ömsa stubbar,
 I dörren på tröskeln, gifsa hwem kom,
 Jo fyra halta gubbar:

En med värja sned och wind,
Och med en tågstump den andra,
Och den tredje som war blind
Tog Nymfen bort och wandra.
Himmel ack! hwad larm och skrik!
Wår Ullas rop mig sårar;
Hwarje gäst satt blek som lil,
Och Krögarn fällde tårar.

Qwar på bänken
Fram om stänken
Der står Ullas Brånwings-glas,
Tomt och spruckit
Och utdruckit
Så stöts wårt Palas.

9.

Farväl min Nymf! Apollo mig skänkt!
Din sköna bild att måla;
Nu går du bort, se'n länge du blänkt,
Och fått min duk bestråla;
Men bring Fröjas fria fält
Sjunges ditt lof wid Cymbaler,
Liksom Bestas lof så gällt
Sjungs af de små Bestaler.
Höj dig med ditt hwhita dol,
Spinn Kammull på din slända
Spinn och sjung och läs din bok;
Din Sol kan återwända.

Tiden lider
Dagen strider
Tro att lätt från strubb och ris
Astrilds wingar
Snart dig svingar
I sitt paradis.

Blicka! tag din stäfwä snart
Du ju mjölkat? Blicka,
Se hur stjernan lyser klart,
Och hur månan i sin fart
Glad syns mot oss blicka!

2.

Skållan bring om våra fält
Dåst och långsamt pinglar,
Och hur hunden skäller gällt,
Och hur skåran knarrar snällt;
Der bland gräsets ringlar.

3.

Blicka! sjung wid muntert skall
Dina aftonsånger!
Hör hwad sköna åter skall,
Repa opp från wall till wall,
Orden tio gånger?

4.

Dotter! tag dig wäl i akt
Följ till hyddan, Mamma!
Gade Modren; ty på wakt;
Står nu hela satans makt,
Utt dig duktigt framman;

5.

Ev en svart, behornad man
Plågar flickor stånga,
Bistra ögon åger han,
Och på fingrarna, min sann
Klor, så långa, långa.

6.

Warning ingenting förmår
Snart till kullen hastar,
Jag med fria, lätta spår,
Den i skygd af oskuld går,
Fruktar inga gastar.

7.

Snart en skalk mig samnade,
Samnade mig kärligt,
Skönhet kindren målade,
Inga klor jag kunde se,
Ingen ting förfärligt.

8.

Och den skälmen, hwem han war,
Viska? Grannas Ficke
Kärlek han i ögat bar,
Och wet, Mamma, han ej har,
Horn, alldeles icke.

Sålas i Stockholm i Björnstedts Bokhandel.

Stockholm, tryckte hos J. Hårberg, 1825.